

куваме проявления героизмъ отъ български войници : турци, евреи гърци и др., ако не като проява на предаността къмъ българската държава и къмъ нейнитѣ морални и политически олицетворения. Защото безъ любовъ къмъ българската земя нѣма героизмъ, нѣма жертвоприношение.

Постигнатото у насъ до сега, въ шестдесетъ години, за сплѣтяване на народноститѣ групи не е малко. Сплѣтяването на социалнитѣ класи, превърнати въ военна сила, сжщо бѣше единъ положителенъ фактъ, защото войнитѣ бѣха изнесени отъ българскитѣ селяни и работници, водени отъ кадѣра на милитаризираниитѣ български интеллигентни, офицери, народни учители и други. Изминалитѣ следъ свѣтовната война 20 години донесоха доста промѣни съ социалната и духовна структура на българския народъ. Общо, презъ последнитѣ две десетилѣтия, ние обеднѣхме. Тридесетъ милиарда лева, подъ различни форми, платихме репарации. А въ обеднѣлата кѣща бунтътъ е денонощния гостъ, като злокобенъ бухалъ надъ нейния куминъ. Преживѣхме междувременно революционни експлозии, актове на отчаяние и на външни внушения. Вътрешната социална криза е задълбочена, единството на нацията като социаленъ комплексъ, е доста пострадало. А времената сж изключителни, ранитѣ трѣбва да се лѣкуватъ бързо въ две насоки : материални и идеологични: За материалното оздравяване на българската общностъ е безусловно нужна една **активна социална и стопанска политика**, чиято крайна цель трѣбва да бжде : държавата да не бжде оазисъ за едни и пустиня за други. Нека не се плашимъ отъ „меркантилизиране“ на патриотизма чрезъ материалнитѣ компенсации, които държавата ще дава, за да приобщи народа къмъ себе си, тъй като въ кръвта на съвременния българинъ е материалната обезпеченостъ и добруването на семейството. Този материалистиченъ моралъ е едно отражение сжщевременно на икономическата система, която предпоставка се бавно промѣнява.

Трѣбва да се лѣкуватъ и ранитѣ въ народната душа, добити презъ тежкитѣ следвоенни години. Трѣбва да се повиши националния тонусъ срѣдъ народа и интеллигенцията му. За времена като сегашнитѣ, когато сж изтъкнати на пръвъ планъ въ международния животъ проблемитѣ за нацията и за държавата, подъ влияние на инстинкта за самозапазването, когато ехото на социалната революция е заглѣхнало, нѣкои считатъ временно (даже така да бжде!) и българската обществена философия трѣбва да се впрѣгне въ служба, преди всичко на **националния колективъ**. Тукъ се открива една цѣлина. Ние имаме дълга да я обработимъ и ориентираме цѣлия народъ къмъ националния политически и стопански колективизмъ, въ смисълъ — да се засили привързаността